

Arrest

nr. 195 467 van 23 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat J. HARDY en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Affesi (Hefisty) op 1 januari 1992. Toen u 8 jaar was vluchtte u met uw moeder naar Soedan omwille van de oorlog tussen Ethiopië en Eritrea. U ging daarna bij Z.G., een Eritrese vrouw, inwonen in Khartoem, Soedan. In Khartoem werkte u voor de familie Mohamed Ahmed. U besloot dat het leven te moeilijk was voor u in Soedan en u vertrok naar Libië waar u 5 maanden verbleef alvorens op 23.05.2014 de boot te nemen naar Italië. Vanuit Italië ging u naar Frankrijk en dan met de trein naar België waar u aankwam op 27 mei en er de volgende dag asiel aanvraag op 28 mei 2014.

Op 9 oktober 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op datum van 28 april 2015 de beslissing van het CGVS bevestigde, en u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut weigerde.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 30 november 2016 een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen bij uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van de identiteitskaart van een uw vader neer en de verblijfstitels van 2 van uw halfbroers en 1 halfzus en een bewijs van identiteit van uw dochter. Het CGVS nam dan een beslissing tot inoverwegingname op 23 januari 2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet geloofwaardig bevonden worden.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd er u gevraagd of u opmerkingen had over het vorige, eerste gehoor dat u deed bij het CGVS. U verklaarde dat u geen opmerkingen had over het eerste gehoor dat u deed bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS2 p.2 in het administratief dossier).

Als nieuwe elementen ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u de identiteitskaart van een uw vader neer en de verblijfstitels van 2 van uw halfbroers en 1 halfzus en een bewijs van identiteit van uw dochter.

Toen u de eerste keer asiel aanvraag in België, verklaarde u bij DVZ dat u geen idee had waar uw vader zich bevond (u verklaarde hier letterlijk over dat u geen idee hebt, dat u uw ouders niet kent en dat u weg ging toen u klein was, zie verklaringen DVZ eerste asielaanvraag, punt 13 “biologische ouders” in het administratief dossier). Toen er naar uw eventuele broers en /of zussen gevraagd werd op het moment dat u de eerste maal asiel aanvraag bij DVZ, verklaarde u daar dat u “gehoord hebt dat u twee zusjes hebt” (zie verklaringen DVZ eerste asielaanvraag punt 17 in het administratief dossier).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw vader uit Eritrea vertrok voor u en uw moeder Eritrea zouden verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS1 p.4) en gevraagd wanneer u de laatste keer contact had met uw ouders zei u: “mijn vader verliet het land voor ons, ik herinner me hem niet meer. Mijn moeder, we staken de grens over en staken haar in een ziekenhuis, sindsdien heb ik geen contact meer met hen.” (zie gehoorverslag CGVS1 p.10). Over uw ouders verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS ook dat ze beiden soldaat zouden geweest zijn in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS1 p.12). Ook in het verzoekschrift van uw toenmalige advocaat tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat die genomen werd op 28 april 2015, staat te lezen dat uw vader al eerder het land verlaten had (zie verzoekschrift in het administratief dossier).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw 2 halfbroers en uw halfzus al kende toen u in Eritrea opgroeide maar dat u vooral contact had met hen toen u al in Soedan woonde. Gevraagd hoe u hen contacteerde toen u in Soedan woonde, zei u dat u hen per telefoon contacteerde, via uw vader (zie gehoorverslag CGVS2 p.8). U werd er dan op gewezen dat u, bij het indienen van uw eerste asielaanvraag bij DVZ, verklaard had dat u gehoord had dat u twee zussen had en dat dit dus niet hetzelfde was als wat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde. U zei daarop dat uit het antwoord op de vraag in het “rapport van de negatieve beslissing” over uw broers en uw zus blijkt dat u gevraagd werd naar de broers en zussen van Z.G.. Er werd u dan gezegd dat er u tijdens uw eerste gehoor helemaal niet gevraagd werd naar de broers en zussen van Z.G., waarop u zei dat u gezegd zou hebben dat Z.G. een broer heeft die T. zou heten toen u daarnaar gevraagd werd. Opnieuw werd er u dan gezegd dat deze vraag u nooit gesteld werd tijdens uw eerste gehoor, waarop u enkel zei dat u dat antwoord zou gegeven hebben. Er werd u dan gezegd dat er tijdens uw eerste interview bij DVZ gevraagd werd naar uw broers en zussen en dat u daar dan zei dat u hoorde dat u twee zussen hebt. U verklaarde dan dat de PO een fout maakte en dat er u gevraagd werd naar de broers en zussen van Z.G. (zie gehoorverslag CGVS2 p.8). U werd er dan opnieuw op gewezen dat er bij DVZ naar uw broers en zussen gevraagd werd, niet naar de broers en zussen van Z.G., waarop u zei dat u zei dat Z.G. een broer had. Opnieuw werd er u duidelijk gemaakt dat het niet over de broers of zussen van Z.G. ging maar dat u bij DVZ verklaard had dat u hoorde dat u 2 zussen had waarop u dan zei dat u zich herinnert dat er u naar Z.G. gevraagd werd en dat u dat antwoordde (zie gehoorverslag CGVS2 p.9).

Op geen enkel moment, noch tijdens uw interview bij DVZ, noch tijdens uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag werd er u gevraagd naar de broers van Z.G. (zie verklaringen DVZ en gehoorverslag1 CGVS in het administratief dossier). Er moet dus vastgesteld worden dat u, als verklaring voor u tegenstrijdige verklaringen over de personen van wie u verklaarde dat ze uw halfbroers en halfzus zouden zijn, leugenachtige verklaringen aflegt en vragen uitvindt die u nooit gesteld werden.

Deze duidelijke aantoonbare leugenachtige verklaringen ondergraven volledig uw algemene geloofwaardigheid. Nadat het CGVS een negatieve beslissing nam waarin er geen geloof gehecht werd aan de door u verklaarde Eritrese nationaliteit, legde u dus de verblijfsvergunningen neer van 3 Eritrese personen van wie u verklaarde dat ze uw halfbroers en halfzus zouden zijn. Wanneer er u dan op gewezen werd dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u uw eigen familie niet kende en enkel zei dat u gehoord zou hebben dat u twee zussen zou hebben, ontkent u dat u dit gezegd zou hebben en begint u dan zelf vragen te verzinnen die u nooit gesteld werden in het kader van uw eerste asielaanvraag waarover u dan zegt dat uw antwoord eigenlijk een antwoord was op vragen die u nooit gesteld werden.

U werd er dan ook op gewezen dat u tijdens uw gehoor op het CGVS en uw interview bij DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaard had dat u niet wist waar uw vader was (zoals hierboven beschreven). U zei hier enkel op dat u niet weet wat u moet zeggen, dat uw vader in Eritrea is en nooit Eritrea verlaten heeft. Gevraagd waarom u dat dan zei (dat uw vader Eritrea verliet voor u Eritrea zou verlaten hebben), zei u dat u het niet weet en dat u dan misschien stress had en dat “ wat daar geschreven staat en wat u zei verschillend is” (zie gehoorverslag CGVS2 p.9). Zoals hierboven al beschreven verklaarde u, in het kader van uw eerste asielaanvraag, zowel bij DVZ, het CGVS en de RvV dat uw vader Eritrea zou verlaten hebben voor u dat gedaan zou hebben. Uw verklaring dat “ wat daar geschreven staat” en wat u werkelijk gezegd zou hebben anders is, is geen serieuze verklaring voor deze talloze tegenstrijdigheden. Er moet dus vastgesteld worden dat uw algemene geloofwaardigheid verder ernstig ondergraven wordt door deze tegenstrijdigheden die u niet kan verklaren.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u ook een kopie van een identiteitskaart neer van een persoon over wie u verklaarde dat hij uw vader zou zijn. U legde deze kopie al neer bij de RvV toen u in beroep ging tegen uw de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie administratief dossier). Over dit document oordeelde de RvV in haar arrest van 28 april 2015 het volgende:

“De identiteitskaart van verzoeksters vader is zoals ter terechtzitting wordt besproken met verzoeksters advocaat en verwerende partij, manifest en zichtbaar vervalst (zie recto 4de lijn en verso 7de lijn).” (zie administratief dossier).

Toen er u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u dan deze kaart nog eens neerlegde, zei u enkel dat deze niet vervalst is en dat de PO het kon controleren als hij wilde (zie gehoorverslag CGVS2 p.5).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd er u ook gevraagd hoe u contact legde met uw vader sinds u in België bent (zie gehoorverslag CGVS2 p.9). U zei dat u hem belde en dat u zijn nummer gekregen zou hebben van uw (half)broers en zus en u voegde daar aan toe dat u ook zijn nummer al had toen u in Soedan woonde. Gevraagd hoe u contact legde met uw halfbroers / zus, zei u dat u contact met hen legde via de facebookaccount van de vader van uw kind.

Echter, in het verzoekschrift van uw toenmalige advocaat tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat die genomen werd op 28 april 2015 (zie administratief dossier), werd het volgende geschreven:

“Verzoekster maakte in het Fedasilcentrum te Fraipont, na haar verhoor op het CGVS van 23 september 2014, kennis met Mevrouw A.Y., van Eritrese nationaliteit en afkomstig uit Affesi, het geboortedorp van verzoekster.

Mevrouw A.Y. kent de familie van verzoekster goed. Zij kende verzoekster echter niet aangezien zij op jonge leeftijd vertrokken is met haar moeder naar Soedan. Mevrouw Y. bracht haar in contact met haar halfbroer, Mijnheer M.G., die wettelijk verblijft in Italië.

Er moet dus vastgesteld worden dat er, omwille van uw tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen, geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat de Eritrese personen, wiens verblijfsvergunningen u neerlegde als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag, uw halfbroers en halfzus uit Eritrea zouden zijn. Er kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de koppie van de identiteitskaart die u neerlegde een kopie zou zijn van de identiteitskaart van uw vader die nog in Eritrea zou verblijven, over wie u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u geen contact meer zou hebben met hem en dat hij Eritrea zou verlaten hebben voor u dat samen met uw moeder zou gedaan hebben.

Er moet verder vastgesteld worden dat u geen enkel geloofwaardig element kan aanbrengen dat de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, waarin er geen geloof gehecht werd aan de door u verklaarde Eritrese nationaliteit, zou kunnen veranderen. U kon het dan ook niet aannemelijk maken dat u toch over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat ook uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden

bevonden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer:

- een kopie van de identiteitskaart van uw vader en de verblijfstitels van 2 van uw halfbroers en 1 halfzus: deze werden hierboven al besproken en er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat deze personen effectief uw vader, halfbroers of halfzus zouden zijn. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.
- Het bewijs van identiteit van uw dochter en de geboorteakte van uw dochter; de identiteit van uw dochter wordt hier niet betwist, ook dit document verandert dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.
- Een lidkaart van de vereniging "Eritro Belgium": deze vormt allerm minst een bewijs van de door u verklaarde Eritrese nationaliteit en verandert niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Article Human Rights concerns Eritrea, "Eritrean conscripts are not slaves", 7 March 2016", "Article IRIN, 25.05.2016" en "UNHCR statement".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 juni 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 tot 47/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Volgens verzoekster rust "de motivering van de bestreden beslissing op een appreciatiefout". Zij is van mening dat "het CGVS een overdreven formeel en subjectieve analyse heeft gevoerd, en dat de motivering waarop de beslissing steunt niet passend noch afdoende is om verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig te achten".

Zij stelt zich vragen "over de nauwkeurigheid van de vertaling van de verklaringen die zij gaf tijdens haar twee asielprocedures". Zo meent zij dat "er een vertalingfout is : T. kan onmogelijk de broer van Z.G. zijn aangezien T. objectief een vrouwelijke naam is en geenzins een mannelijke naam is. In Tigrinya bepaalt het einde van een woord het vrouwelijk of mannelijk karakter, waardoor vergissingen vaak kunnen voorkomen.". Zij benadrukt dat zij zich tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet bewust was "dat ze een halfzus had, ze wist enkel over haar twee halfbroers" en stelt dat zij het aldus "had over broers en niet over zussen".

Verzoekster voert aan dat "in geval er twijfel bestaat over de Eritrese nationaliteit, zou de verwerende partij tenminste de nood aan bescherming to.v. Soedan - waar verzoekster tijdens 14 jaren verbleef - grondig moeten onderzoeken, hetgeen niet gedaan werd in casu".

Zij legt uit dat zij "de kopie van de identiteitskaart van haar vader" opnieuw neerlegde "in het kader van haar tweede asielaanvraag zodra het CGVS de authenticiteit zichzelf kan toetsen aan de hand van zijn verregaande instructie bevoegdheden".

Verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar Eritrea "omdat ze daar haar nationale autoriteiten vreest en de kans dat ze zich bij het leger zal moeten aansluiten aanzienlijk groot is".

Zij citeert dienaangaande uit "Article Human Rights concerns Eritrea, "Eritrean conscripts are not slaves", 7 March 2016", "Article IRIN, 25.05.2016" en "UNHCR statement".

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea.

2.4. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 oktober 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit.

2.5. Het arrest van de Raad van 28 april 2015 (RvV 28 april 2015, nr. 144 341) bevestigde dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters Eritrese nationaliteit en motiveerde als volgt:

"2.7. Verzoekster erkent en bevestigt dat ze in wezen onbekend is met Eritrea omdat ze vertrok uit Eritrea toen ze 8 jaar was en eigenlijk geen herinneringen heeft die haar verblijf aldaar kunnen aantonen. Waar verzoekster stelt dat ze wel enige kennis heeft, stelt de Raad met verwerende partij vast dat deze slaat op ingestudeerde kennis, nu niet aannemelijk is dat een 8-jarige de zobas kan opsommen, noch de etnische diversiteit kan toelichten. Verzoekster heeft ook geen Eritrese documenten en de identiteitskaart van verzoeksters vader is zoals ter terechtzitting wordt besproken met verzoeksters advocaat en verwerende partij, manifest en zichtbaar vervalst (zie recto 4de lijn en verso 7de lijn). Indien verzoekster volhoudt de Eritrese nationaliteit te hebben, dan heeft ze hiervoor verschillende administratieve stappen moeten ondernemen zeker wanneer ze documenten nodig had om naar Ethiopië te vertrekken. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster dit niet nauwgezet, zelfs niet minimaal kan toelichten.

Voorts is onaanvaardbaar dat verzoekster vaag en algemeen blijft en zelfs haar visuele leefomgeving in Eritrea niet nuttig kan toelichten noch hoe ze in Eritrea haar dagen zou hebben doorbracht of hoe ze, weliswaar met de ervaringen van een jong kind, aan een burgeroorlog ontsnapte en haar moeder op de grens verloor. Verzoeksters verklaringen inzake haar moeder blijven loutere beweringen. Dat verzoekster niet zou weten wat met haar moeder is gebeurd is niet aannemelijk. Haar bewering dat de vrouw die haar opving hierover niets vertelde kan niet beletten dat verzoekster zich informeerde bij andere personen met wie ze -volgens haar beweringen- in groep de grens zou zijn overgestoken. Verzoekster maar geen herkomst uit Eritrea aannemelijk, noch toont ze een bijzondere bekendheid aan met Eritrea en evenmin kan enig geloof worden gehecht aan haar bewering dat ze in Eritrea heeft gewoond of verbleven, laat staan dat ze de Eritrese nationaliteit zou hebben. Verzoekster heeft dan ook geen enkel element dat haar herkomst uit Eritrea kan objectiveren noch zijn haar verklaringen voldoende om hieruit enige band met Eritrea aan te tonen.

2.8. In de verklaringen opgenomen in het administratief dossier en in het verzoekschrift herhaalt verzoekster in Soedan gewoond te hebben en naar Ethiopië teruggekeerd te zijn. Indien verzoekster stelt dat ze niet zelf naar een ambassade is gegaan dan blijkt uit haar verklaringen dat ze met een formulier van het Rode Kruis een visum voor Ethiopië heeft gekregen. In acht genomen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan slechts worden vastgesteld dat niet aannemelijk is dat een Eritrese onderdaan op een dergelijke wijze naar Ethiopië kon reizen. Hieruit kan dus slechts blijken dat voor Ethiopië verzoekster als een onderdaan -minstens geen Eritrese- wordt beschouwd.

Dit wordt tevens ondersteund door verzoeksters verklaringen waar ze geen problemen meldde om naar Ethiopië te gaan. De bewering dat verzoekster ziek was en zich niet alles goed herinnert en ongeschoold is, is niet relevant nu de toestemming om tot Ethiopië toegelaten te worden door de Ethiopische overheid wordt gegeven na onderzoek en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Ethiopië de visa regeling erg beperkt is en Eritrea niet voorkomt op deze visa lijst. Verzoekster is zoals ze zelf stelt, legaal Ethiopië binnengekomen en had in Ethiopië geen verblijfsproblemen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze dit land moest verlaten. Integendeel verzoekster heeft Ethiopië verlaten omdat ze er niet wilde blijven en niet omdat ze er niet kon blijven (zie CGVS-gehoor). Verzoekster had dan ook geen verblijfsproblemen in Ethiopië. Ze kon er haar geloof ongehinderd uitoefenen en haar taal spreken. uit alle voorgelegde elementen kan slechts blijken dat verzoekster geen band kan aantonen met Eritrea maar wel met Ethiopië (zie ook haar kennis van de Ethiopische kalender) en dat ook Ethiopië verzoekster dit heeft aangenomen.”

2.6. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.7. De bevoegdheid van de Raad is in deze tweede asielprocedure aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag brengt verzoekster volgende nieuwe elementen aan: (i) een fotokopie van de identiteitskaart van haar vader; (ii) de verblijfstitels van twee halfbroers en een halfzus; (iii) het bewijs van identiteit en de geboorteakte van haar dochter; (iv) een lidkaart van de vereniging “Eritro Belgium”.

2.8. Ter terechtzitting in haar eerste asielprocedure legde verzoekster reeds een fotokopie neer van de Eritrese identiteitskaart van haar vader, alsook fotokopieën van documenten uit Israël en Italië die afkomstig zouden zijn van beweerdelijke kinderen uit het tweede huwelijk van haar vader. Dienaangaande motiveerde het arrest van de Raad van 28 april 2015 (RvV 28 april 2015, nr. 144 341) als volgt:

“2.9. Er worden ook geen elementen aangebracht die verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit ondersteunen en dit niettemin verzoekster fotokopieën van documenten neerlegt uit Israël en Italië die afkomstig zouden zijn van beweerdelijke kinderen uit het tweede huwelijk van haar vader. Zoals hoger aangehaald is niet aangetoond dat verzoeksters vader, die een 2de huwelijk zou hebben gesloten, is teruggekeerd naar Eritrea en is de fotokopie van zijn Eritrese identiteitskaart manifest vervalst. Het getuigschrift van een stiefzus is onvoldoende en er kan niet worden ingezien waarom verzoekster geen authentieke documenten uit Israël kan neerleggen met onder meer het asielrelaas en de beslissing inzake de asielaanvraag van deze beweerde familieleden. Evenmin is aannemelijk dat deze stiefbroer zich niet kenbaar maakt indien hij inderdaad Eritreër is en ook effectief de zoon is van verzoeksters vader (zie getuigschrift sociaal assistente opvangcentrum België).”.

2.9. Verzoekster legt tijdens haar huidige asielprocedure opnieuw een fotokopie van de identiteitskaart van haar vader voor en ook verblijfstitels van twee halfbroers en een halfzus. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal beweerde haar vader niet gekend te hebben, daar hij Eritrea verliet nog voor zij dat deed, en dat zij enkel zou geweten hebben dat ze twee zussen had. De radicale wijzigingen die verzoekster thans aanbrengt gaan geheel in tegen deze bewering, nu verzoekster in haar huidige asielaanvraag plots beweert dat haar vader Eritrea nooit verlaten had en dat zij haar halfbroers en halfzus al kende toen zij in Eritrea opgroeide en contact met hen hield toen zij in Soedan woonde. Verzoekster legde voorts incoherente verklaringen af over hoe zij vanuit België contact legde met haar halfbroers en halfzus. Opnieuw blijken verzoeksters verklaringen niets dan losse beweringen die ze naar behoeven wijzigt en tegenspreekt. De Raad ziet niet in waarom enig geloof zou moeten worden gehecht aan verzoeksters bewering dat de Eritrese personen van wie zij documenten neerlegt werkelijk haar halfbroers en zus zijn. Bovendien heeft de Raad zich reeds uitgesproken over de Eritrese identiteitskaart van haar vader dat manifest vervalst werd. Ten slotte is duidelijk in het arrest van de Raad van 28 april 2015 (RvV 28 april 2015, nr. 144 341) dat verzoekster door de Ethiopische autoriteiten wordt binnengelaten en zij er gevestigd is.

2.10. De stelling in het verzoekschrift dat *“er een vertalingfout is : T. kan onmogelijk de broer van Z.G. zijn aangezien T. objectief een vrouwelijke naam is en geenzins een mannelijke naam is”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of zij zussen had, waarop zij antwoordde *“Ik heb gehoord dat ik twee zusjes heb. Ouder dan mij.”* (verklaring DVZ, vraag 17). Tijdens dit gehoor wordt enkel naar de familiesamenstelling van verzoekster wordt gevraagd en uit voorgaande blijkt dat verzoekster dit ook als zodanig heeft begrepen. Met de bewering dat verzoekster gevraagd werd naar de broers/zussen van Z.G., waarop zij “T.” genoemd zou hebben, tracht verzoekster alsnog haar verklaringen aan te passen. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster zich tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet bewust was *“dat ze een halfzus had, ze wist enkel over haar twee halfbroers”* en stelt dat zij het aldus *“had over broers en niet over zussen”* strookt niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal tijdens de tweede asielaanvraag waar zij stelde *“Ja, ik kende hen. (...) Zelfs in Eritrea wist ik dat ik broers en een zus had maar het was meer in Soedan per telefoon.”* (gehoor 21 april 2017, 8). Verzoekster poogt middels *post-factum* verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschonen. Bovendien kan blijken dat verzoekster naar believen valse stukken kan voorleggen.

2.11. Het voorgelegde bewijs van identiteit en de geboorteakte van haar dochter en de neergelegde lidkaart van de vereniging *“Eritro Belgium”* doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent haar nationaliteit.

2.12. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“in geval er twijfel bestaat over de Eritrese nationaliteit, zou de verwerende partij tenminste de nood aan bescherming to.v. Soedan - waar verzoekster tijdens 14 jaren verbleef - grondig moeten onderzoeken, hetgeen niet gedaan werd in casu”*, antwoordt de Raad dat uit voorgaande blijkt dat er niet getwijfeld wordt dat verzoekster haar herkomst uit Eritrea niet aantoon. Hoe dan ook heeft de Raad geen rechtsmacht om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden (*in casu* Eritrese) nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is, wat niet het geval is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden

aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met te herhalen dat verzoekster het bezit van de Eritrese nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert of aannemelijk maakt.

2.13. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekster niet kan terugkeren naar Eritrea “*omdat ze daar haar nationale autoriteiten vreest en de kans dat ze zich bij het leger zal moeten aansluiten aanzienlijk groot is*”, waarvoor zij citeert uit “*Article Human Rights concerns Eritrea, "Eritrean conscripts are not slaves", 7 March 2016*”, “*Article IRIN, 25.05.2016*” en “*UNHCR statement*”, is niet dienstig, gezien geen geloof wordt gehecht aan de door haar beweerde Eritrese nationaliteit.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Er werd eerder door de Raad vastgesteld (RvV 28 april 2015, nr. 144 341) dat verzoekster zelf verklaarde legaal in Ethiopië te hebben verbleven en in Ethiopië geen verblijfsproblemen had. “*Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze dit land moest verlaten. Integendeel verzoekster heeft Ethiopië verlaten omdat ze er niet wilde blijven en niet omdat ze er niet kon blijven (zie CGVS-gehoor)*”. En dat uit alle voorgelegde elementen slechts kan blijken dat verzoekster geen band kan aantonen met Eritrea maar wel met Ethiopië (zie ook haar kennis van de Ethiopische kalender) en dat ook Ethiopië door het verstrekken van documenten deze band blijkt aangenomen te hebben.

2.17. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.18. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift - “*Article Human Rights concerns Eritrea, "Eritrean conscripts are not slaves", 7 March 2016*”, “*Article IRIN, 25.05.2016*” en “*UNHCR statement*” - zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielpcedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. Bovendien betreft dit een tweede asielaanvraag en had verzoekster kennis van de beslissing van de CGVS in de eerste asielaanvraag en van de uitspraak van de Raad in beroep. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK